

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 42.

ΤΟΜΟΣ Β΄.

8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1893.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

ΦΑΥΣΤΟΣ

(Faust)

Μελόδραμα εις πράξεις πέντε. Ἔπη Michel Carré καὶ Jules Barbier. Μῆλος Charles Gounod.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Μεφίστοφελῆς, μόνος.

Μφ. Ἦτο καιρός ! Πρὸς τὴν πυκνὴν σκιάδα
Τὸ ζεύγος προχωρεῖ τῶν τρυγόνων.
Προδοχὴ ! τὸν γλυκὴν μὴ ταράξωμεν στόνον.
Νύξ ! σδέσον πᾶσαν φωτὸς λαμπάδα.
Ἔρωσ ! τοῦ συνειδότος παῦσον πάντα κνισμὸν
Ἄσθην ! διὰ λεπτῶν ὀσμῶν.
Τῆς Μαργαρίτας τὰς αἰσθήσεις χαλαροῦτε
Κ' εἰς τοὺς πόθους τοῦ ἑραστοῦ ὑποδουλοῦτε.
(Ἐξοφρῶνεται ἐν τῷ σκότει).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Μαργαρίτα, Φαῦστος. (ἐπανέρχονται)

Μ. Εἶναι ἀργά ! καιρός. (βρίνυσα πρὸς τὸ περίπτερον).

Φ. (κρατῶν αὐτὴν) Ματαίως ἰκετεύω ! ἄ ! μεῖνον·
Πρὸς τὴν θεριμὴν μου παρακλῆσιν κλῖνον.
Τὸ ἄγνον κάλλος σου μὲ δεσμεύει·

Ὡς ἐν νέφει ὄχρος,
Ὁ νύκτιος ἀστήρ τὴν κόμην σου θωπεύει
Μαργαίρων καὶ φαιδρὸς

Μ. ὦ γαλήνη ! ὦ χαρὰ ! μυστηρίου ἀρρήτου

Νωχελεῖς ρευθασμοί !
Ἀκούω, ἐννοῶ ἢ λιγυρὰ φωνὴν του
Νὰ ψάλλῃ ἐν ἑμοί.

(ὄρεπουσα μαργαρίταν, ἥς τὰ φύλλα τέλλει).

Φ. Τοῦτο τί ;

Μ. Ἀπλῆ παιδιά.

Φ. Τί κρυφὰ ψιθυρίζεις ;

Μ. Μ' ἀγαπᾷ δὲν μ' ἀγαπᾷ·
Μ' ἀγαπᾷ ! ὄχι ! ναί ! ἀγαπῶμαι !

Φ. Ναί ! καὶ ὅτι πιστῶς τὸ ἄνθος ἀπαντᾷ
Ἔστω θεῖος χρησμός ὁπόσον σου ἐρῶμαι.
Ἐρᾶσθαι ! τί σημαίνει ἔρωσ ἐννοεῖς ;
Ἀπαύστως ἠλόξ νὰ θωπεύῃ σε γλυκεῖα.
Ἀπαύστως νὰ τρυφᾷς ἐν χαρᾷ αἰωνία.

(περίπτυσσόμενος τὴν Μ.) ὦ νύξ ἐρώτων σιγῆ !

ὦ ἠλόξ ἡδεῖα !

Ἐν ἡμῖν φεγγοβολεῖ

Ἀνέφελος εὐδία.

Μ. (νοχελῶς) Σε ὄ' ἀγαπῶ, σὲ ποθητέ !

Ψάλλε ἀκόμα

Εἰς σὲ προσδέρω τὸ σῶμα

Καὶ τὴν ψυχὴν εἰς σὲ.

(ἀποσπομένη τῶν ἀγκυλῶν τοῦ Φ.)

Μακράν ! μακράν ! μὴ με ταράττης.

Κλονοῦμαι ! τρέμω ! ὦ συμφορά !

Οἶκτον ! μὴ τὴν καρδίαν μου σπαράττης.

Φ. Λοιπὸν νὰ φύγω διατάττης.

Τὸν ὀδυρμὸν μου ἰδὲ σκληρὰ.

Οἶκτον ! σὺ τὴν καρδίαν μου σπαράττης.

Μαργαρίτα.

Μ. (γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ Φ.) Οἰκτιρισμὸν.

Φ. (ἀνεγείρων αὐτὴν ἔρέμω) Μορφὴ ἀγγελικὴ

Θεῖα σεμνότης

Ἦς ἢ ἀγνότης

Τὴν θέλησίν μου διοικεῖ.

Ἐπακούω . . ἄλλ' αὔριον . .

Μ. Ναὶ αὔριον τὴν προΐαν . .

Φ. Αὔριον . . πάντοτε

Ἀκόμῃ μίαν

Εἰπέ φορὰν πῶς μ' ἀγαπᾷς, εἰπέ μοι . .

Μ. (φυγούσα ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τοῦ περιπέτερου πέμπει φίλημα πρὸς τὸν Φ. καὶ εἰσέρχεται)

Φ. Εὐδαίμων, ὡς ἐγὼ τίς θνητός ;
(Ὅρμῃ πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου. — Ὁ Μαρ. φράττων αὐτῷ τὴν ἔξοδον).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Φαῦτος Μεφιστόφελης.

Μεφ. Τὸν γελοῖον !
Φ. Ἦκουες λοιπὸν
Μεφ. Εὐτυχῶς
Ἀνάγκη πάλιν τακτικῶς,
Σοφῆ; νὰ φοιτᾷς εἰς σχολεῖον.
Φ. Ἄφες με !
Μεφ. Ἀλλὰ θὰ δεχθῆς
Κάπως ν' ἀκρασθῆς
Τί εἰς τὰ ἄστρα θ' ἀποκαλύψῃ.
Ἴδε! ἐκεῖθεν θὰ προκύψῃ.

Μ. (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον τοῦ περιπέτερου καὶ στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπ' ὀλίγον σιγῶσα μεταξὺ τῶν χειρῶν της)
Ἐρᾶ μου ! . . Τρέμω φρικτῶ
Πτηνῶν τὸ ἄσμα ἢ αὐρ' ἀρπάζει!
Πᾶσα ἢ φύσις πρὸς με κράζει
τὴν γλυκεῖαν ἠχώ.
Ἐρᾶ σου ! ἀχ ! ἀγαπῶ τὸν βιον
Γελοῖαι αἰθῆρ ! ἀηρ μεθῶν !
Καὶ τὸ φύλλον ἐξ ἰδονῆς
Ἐρωτύλον τρέμει καὶ φροῖττει ;
Ἐλθέ ! Σπεῦσον μὴ δεινῆς.
Σπεῦσον, ἐλθέ; ἄλλο!

Φ. Μαργαρίτα !
(Ὅρμῶν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ δραστήμιος πρὸς μικρὸν, εἶτα δὲ στηρίζει τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὅμου τοῦ Φ. — Ὁ Μαρ. ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ ἐξέρχεται γελῶν σαρκαστικῶς. — Ἡ ἀδελφαίκα πίπτει ἡσύχως.)

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.
ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ.

(Ἐνδὸθεν ἀκούεται ὄργανον. — Ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς ἡ θύρα τοῦ ναοῦ. — Εἰσέρχονται γυναῖκες ἀποφεύγουσαι τὴν Μαρ. ἐπομένην. — Δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ καὶ γονυπετῇ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ δεξιῶθεν εἰκονοστασίου στηριζομένου ἐπ' ἐνὸς κίονος τοῦ προνάου).

Μαργαρίτα, Μεφιστόφελης.

Μ. Θεέ ! μὴ ἀπ' ἐμοῦ ἀποστρέψῃς τὸ ὄμμα !
Δέξαι μου δακρύων πηγὰς
Μεφ. ὦ ! δὲν θὰ δεηθῆς ! Τρόμε, φράξον τὸ στόμα
Δαίμων κακὸς ἄς δρομῆ πᾶς.
Χορός. (δαμόνων ἀσπάρτων)
Μαργαρίτα, Μαργαρίτα
Μ. Τίς με κράζει;
Κλογοῦμαι ! θηήστω Θεέ οἰκτιρῶν !
Ἦλθεν ἡ ὥρα τῶν ἐξιλασμῶν ;
(Ὁ κίων διασχιζέται καὶ ἐπιφαινέται ὁ Μαριστοφελῆς πρὸς τὸ ὄψος τῆς Μαργαρίτας κλίνων).

Μεφ. Ἐνθυμοῦ ὅτε σὺ εἶχες πτέρυγ' ἀγγέλων
Τῆς ζωῆς σου φεγγῶν.
Τοῦ ναοῦ καὶ σὺ ἔνδον συνέβαλλες αἶνον
Τῷ θεῷ ἱερὸν.
Πῶς ἐπέλλιζες παῖς ἄσμα σου τὸ ἄθων
Ἐν ἄσθενεῖ φωνῇ
Κ' εἶχες ἐν τῇ ψυχῇ ἀσπασμόν τὸν μητροῦν
Καὶ πίστιν ἀκραίφνη.
Ἄκουεις τὰς κραυγὰς ; εἶναι Ἄδης φουάττων
τὴν ψυχὴν σου ζητῶν,
Ἐλεγχος συνειδότης ἀπαύστως ταράττων
τοῦ σκοτότος ὀκειθυμῶν.
Μ. Ἄ θεέ δυνατέ ! πῶθεν οὗτος ὁ κρότος
Ἄχ ! οἰκτιρῶν
Θαυβοῖ μου σκοτός
τὸν ὀφθαλμόν.

Χορός. (ἐκκλησιαζομένων)

Ἐπὶ θρόνου ἂν καθίσῃ
Ὁ θεός, καὶ κρίσιν δτήσῃ
Καὶ τὸ πᾶν ἐκ βάθρου δείσῃ . . .

Μ. Ὁ ὕμνος οὗτος μᾶλλον μὲ τρομάζει.
Μεφ. Ναί ! τὸν θεῖον φοβοῦ κεραυνόν.
Οὐδέν σε φῶς θὰ καταυγάζει.

Χορός. (ἐκ τοῦ ναοῦ)

Ποῦ θὰ εἶρω βοηθόν,
Τί θὰ εἶπω πρὸς θεόν,
Τρόμον ὄντα καὶ ἀγαθῶν ;

Μ. Ἄ ! μὲ σφίγγει . . . μὲ περιβάλλει
τὸ ἄσμα ὡς πέδη στερόα.

Μεφ. Ἀπέπτη ἡ ἀβρὰ τοῦ ἐρώντος ἀγκυλῆ
Νῦν τοῦ λυγρὸς γενοῦ βορά.

Μ. καὶ Χορός (ἐσώθεν) Θεέ ! κλίνοι οὖς τῇ δεήσει
τῶν ἁμαρτωλῶν
Μὴ ἄκτις σου κἂν ἄς φωτίσῃ
τὸν νοῦν καὶ αὐτῶν.

Μεφ. Μαργαρίτα ! ἐπὶ σὲ φθορά !
(Ἡ Μ. φήγγουσι κραυγὴν καὶ πίπτει λειπόθυμος).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Πλατεία πρὸ τοῦ ναοῦ. Ἀριστερόθεν ὁδὸς ἐπ' ἧς ἡ οἰκία τῆς Μαργαρίτας. Δεξιόθεν ἑτέρα ὁδὸς δι' ἧς εἰσέρχονται ἐν τάξει οἱ στρατιῶται, ἡγουμένου τοῦ Βαλεντίνου. — Συρροὴ πλήθους δεξιουμένου τοῦ ἐπανελθόντος).

Χορός στρατιωτῶν.

Κάτω τ' ἄρματά μας !
Σύντροφοι πλέον παῦει πικρὴ ξενιτιά
Γελοῦν τὰ παῖδιά μας
Μητέρες, ἀδελφαῖς δὲν θὰ λυποῦνται πιά.

Βαλ. (παρατηρήσας τὴν Σεϊβελ) Εἶσαι σὺ φίλε Σεϊβελ !

Σεϊβ. (τετραγαμῶνος) Εἶμαι ἠχώ . . .

Βαλ. Δὲν σπεύδεις νὰ σ' ἀσπασθῶ; ἡ Μαργαρίτα;

Σεϊβ. Θὰ εἴχεται εἰς τὸν ναόν . . .

Βαλ. Χάσῃ τοῦ ἀδελφοῦ
Ἡ κἀλῆ ! Μὲ πόνον προθυμίαν
Θ' ἀκούῃ νὰ λέγω τοὺς κινδύνους τῶν μαχῶν.

Χορός στρατιωτῶν.

Τί χαρά εἰς τὰ παιδικαία,
 Νά ξηγάς, ποῦ θά τρέμουν εἰς τὰ σκοτεινά
 Εἰς γρηναῖς καὶ κοριτοδαῖα
 Πολέμου τὰ δεινά,
 Δόξα πατέρων ὀνομαστῶν
 Δόξασον καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν
 Σῶζε καὶ πάντοτε νικητὰς,
 Ἄπο τῶν μαχῶν ὀδηγεῖ ἡμᾶς
 Σὲ ὃ χώρα ποτόρα
 Πᾶς περιφρουρῶν
 Εἰς τὰ στίφην ἀθρόα
 Ὄσμα τῶν ἐχθρῶν
 Κ' ἡ φωνὴ σου ἐβόα
 Στρατιῶται ἔμπρὸς
 Γυμνά τὰ σπαθιά!
 Ὅρματε παιδιὰ!

Ἰδοὺ ὁ ἐχθρός σου ὁ
 Ἐστὸν οἰκόν σου ἄς θράμη πᾶς!
 Μητρὸς ἀγκάλῃ μᾶς προσμένει.
 Κρυφά θρηνηεῖ ἡ ἔρωμένη
 Κρυφά στενάζει μᾶς προσμένει
 Μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτὰς.
 Καιρὸς χαρῆς τέμα ἰλαυθμῶν
 Μᾶς ἀπαντᾷ πατρὶς φαιδρά,
 Προσμειδιὰ ἡ ἔρωμένη.
 Πολλὰ κρυφά θρηνοῦν πικρὰ
 Εἰς τῶν μαχῶν τὸν λογιζμὸν.

(Διασκεδάννυνται ἄλλοθεν ἄλλος ὑπὸ τῶν οἰκείων χειρῶν τρωμένων).

ΣΚΗΝΗ Γ.

Βαλεντίνος, Σειδέλ.

Βαλ. Λοιπὸν Σειδέλ, εἰσέλθωμεν ὁμοῦ.
 Θὰ ἐραστάρις πίνων μετ' ἐμοῦ.
Σειδ. Ἄ! μὴ ἐμῆς.
Βαλ. Διατί! ἀποστρέφεις τὸ ἴδιον
 Ἄποφεύγεις ἐμέ! Σειδέλ! εἰπέ λοιπὸν.
Σειδ. Λοιπὸν... δὲν ἠμποροῦμαι.
Βαλ. (ἔτοιμος νὰ εἰσέλθῃ) Τί ὅ' ἀναγγεῖλεις;
Σειδ. Βαλεντίνε, ἔσο ἐπισκεπτικὸς (ἐπέμεινον αὐτόν).
Βαλ. (ἀποσπόμενος τῶν χειρῶν του) Ἄφες με
Σειδ. Θεέ! σὺ τῆς ταλαίνης προστάτης ἀνὴρ γενεῦ.

ΣΚΗΝΗ Δ.

Φαῦδος, Μεφιστοφελής (κρατῶν κηθάρην ὑπὸ τὸν μανθάν. — Νῶ. — Πρὸς τῆς οἰκίας τῆς Μαρκαρίτας).
Μφ. Τί περιμένεις ἔξω; εἰσέλθωμεν λοιπὸν.
Φ. Κατάρατε! θὰ εἰσέλθῃ μετ' ἐμοῦ καὶ συμφορά.
Μφ. Διατί τὴν πόθεις ἐν ᾧ τὴν καταλείπεις;
 Φάρμακον ἔχεις ἀλλαχθεῖ τῆς τούτης ἡσπικ.
 Εἰς τὸν Σαββατισμὸν.
Φ. **Μαργαρίτα!**
 Τὸν ἐρωτᾷ σου δὲν νικᾷ ἡ ταπεινὴ μου πείρα,
 Πλὴν ὅπως σοὶ ἀνοικθῆ ἡ θύρα
 Θὰ κάμω καθὼς βλέπω καὶ τὸν αἰδῶν.
 (ἔξάγων τὴν κηθάρην καὶ συνοδεῶν τὸ ἄσμα).

Σὺ ποῦ κάνεις πῶς κοιμᾶσαι
 Ἐβγα νὰ σὲ ἰδῶ
 Κατερίνα δὲν λυπάσαι;
 Γιὰ σὲ θρηνωδῶ.
 Ἐστὶν καρδιά ποῦ δὲ λατρεῖται
 Μὴν ἀρνιέσθαι πιά
 Τὸ φιλάκι ποῦ μία τρεῖται
 Κάθε μαχαιριά.
 Ὁ δικός σου σὲ φωνάζει
 Καὶ σὲ λαχταροῖ
 Τὸ σκοτάδι μᾶς σκοπάζει
 Κάνεις δὲν περνάει
 Χα! χα! χα!
 (ὁ Βαλεντίνος ἐξέρχεται τῆς οἰκίας).

ΣΚΗΝΗ Ε.

Οἱ ἄνω καὶ **Βαλεντίνος.**

Βαλ. Σεῖς τί ζητεῖτε ἰδῶ;
Μφ. Συγγνώμην σύντροφέ μου.
 Πλὴν διὰ σὲ ποσὼς δὲν ἴσαν αἱ στροφαὶ μου.
Βαλ. Τὴν ἀδελφὴν μου μᾶλλον εὐφραίνῃ ἢ μουσικὴ!
Φ. Αὐτός.
Μφ. Πόθεν οὗτος ὁ τρώμος;
Βαλ. Πῶς! δὲν σοὶ ἀρέσκει ὁ κῶμος;
 Καὶ πάλιν ὑβρίζει! ἀρκεῖ.
 Τίς ἐξ ὑμῶν θέλει μοὶ δώσει λόγον;
 Τίς ὁ προσόψας μοὶ τὸν ψόγον;
 Τίς ἐξ ὑμῶν τῆς αἰχμῆς μου σκοπός;
Μφ. Καὶ ἀπειλὰς; ἰδοὺ! αὐτός.
 (ὁ Φ. ἀναστρέφει τὸ ξίφος).
Βαλ. Τὸ κράτος ὁ θεός
 Διπλώσας τῆς χειρός μου.
 Νὰ πλάνη μ' αἶμα, δὲς
 Τὸ αἶσχος ὁ ἐχθρός μου.
Φ. Ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός
 Νὰ ἦν ἀντιπαλός μου!
 Τὸ ξίφος μου δειλὸς
 Ἐκπίπτει τῆς χειρός μου.
Μφ. Ἀπειλῶν, φοβερός
 Παρέρχεται ἔμπρὸς μου!
 Ἄγνοεὶ ὁ μωρός
 Τὸ κράτος τῆς χειρός μου.
Βαλ. (Ἀποσπῶν ταῦ τραχίλου καὶ ἀτενίζων τὸ μετάλλιον)
 Τῶν ἡμερῶν μου δὲ φρουρῶν
 Εἶχόν ποτε ἀσφαλεστάτην.
 Μακρὰν τοῦ κόλπου μου μακρὰν!
 Εἰς ὄραν τὴν ἐσχάτην (τὸ ἀπορρίπτει).
Μφ. (Θὰ μεταμεληθῆς).
Βαλ. Φιλάττου! ἰδοὺ κτυπῶ.
Μφ. (πρὸς τὸν Φ.) Μὴ φοβοῦ ὀδηγῶ
 Τὴν αἰχμὴν σου ἐγώ.
 Ὡς ἀπλοῦς παραστάτης.
Βαλ. Ἄ! (πίπτει κατὰ γῆς).
Μφ. Ὁ ἦρωας μᾶς ἰδοὺ κατὰ γῆς χωρὶς κόπον
 Καὶ τὴν ἀδείαζομεν τὸν τόπον.
 (Ἀπάγει τὸν Φ. — Μάρθα καὶ πολῖται κρατοῦντες ἄσμας).
 (Ἀχλοῦθε?)